

I

23. Februar – 20. Marts

1894

SNEEN FALDER. Sneen falder på den unge piges ansigt, på kinder, mund og næse, og på øjnene. Hun blinker den ikke væk. Hun ligger helt stille i sin rede af sne, let sammenkrummet, med pelskåben over sig som en dyne.

Rundt om hende lever byen sit aftenliv, droscherne klapper forbi i brostenssjippet ude på boulevarden, ganske få skridt væk. Men her i porten hvor hun ligger, er der ikke noget liv.

Det er hendes bror der finder hende. Han har været i teatret med nogle venner og derefter på danserestaurant, og han er glad og let om hjertet da han vender hjem, glad og en lille smule beruset. Derfor forstår han heller ikke hvad det er han ser, ikke til at begynde med.

“Hallo?” siger han da han kan se der ligger noget eller nogen ved døren til familiens hus. Så genkender han kåben, som er usædvanlig: astrakan, med krave af ozelot. “Cici?” spørger han, for det er den unge piges kælenavn. “Cici, hvorfor ligger du der?”

Først derefter opdager han hvorfor hun ikke blinker, eller rejser sig op.

“Det er usædvanligt,” sagde Kommissæren til min far. “Man kan jo næppe tro det er naturligt, omstændighederne taget i betragtning, men der er ingen ydre tegn på vold.”

Den unge pige lå nu på en bære i hospitalets kapel. De havde fjernet pelskåben, som hang hen over låget på den ventende kiste. Papa havde skruet helt op for gaslamperne for at kunne se så godt som muligt. Hospitalet havde for nylig fået installeret de første elektriske glødepærer, men til kapellet var man ikke nået endnu. Lys til de levende var vigtigere end lys til de døde,

mente man, og det var sikkert rigtigt. Det gjorde imidlertid min fars arbejde endnu vanskeligere end det i forvejen var.

Under kåben var Cécile Montaine kun iført en let hvid chemise og hvide mamelukker. Begge dele var tilsmudsede og havde siddet på hende et stykke tid. Hendes smalle fødder var nøgne og blodløse, men uden tegn på forfrysninger. Nogen havde lukket hendes halvt åbne øjne, og man kunne stadig se hvorfor hun blev regnet for en skønhed, med lange sorte øjenvipper, buede læber, smal næse, symmetriske træk. Håret var ravnsort ligesom øjenvipperne, og vådt af smeltet sne.

“Herregud,” sagde den tredje person som var til stede i kapellet. “Herre, min Gud.” Hånden der holdt om bønnebogen, dirrede en smule, og det var tydeligt at Fader Abigore, familien Montaines præst, var en rystet mand.

“Kan hun være død af kulde?” spurgte Kommissæren.

“Det er muligt. Men lige uden for sin egen gadedør?”

“Nej, det er ikke logisk. Medmindre hun døde et andet sted og siden blev anbragt hvor broderen fandt hende?”

“Jeg tror hun døde hvor hun blev fundet,” sagde min far. “Det tyder de kliniske tegn på.”

De så begge stjålent på præsten og undlod at diskutere ligpletter mens han hørte på.

“Sygdom? Gift?” spurgte Kommissæren.

“Det er svært når familien ikke vil gå med til en egentlig obduktion.” Min far bøjede sig ind over pigen og undersøgte forsigtigt først den halvt åbne mund og siden næseborene. Så rettede han sig op. “Var hun brystsyg?”

Kommissæren så over på præsten for at lade spørgsmålet gå videre. Fader Abigore stod og stirrede på den døde pige og opfattede ikke i første omgang at han blev tiltalt.

“Fader?”

“Hvad?” Med et spjæt kom præsten til sig selv igen. “Brystsyg? Nej, bestemt ikke. Da hun forlod sin skole for et par uger siden, var hun så frisk og rask som man på nogen måde kan forvente

det af en ung syttenårig dame.”

“Og hvorfor forlod hun skolen?” spurgte Kommissæren.

“Jeg må tilstå at vi troede det var på grund af en uheldig forbindelse hun havde indgået med en ung mand som forsvandt samtidig. Men nu ... ja, nu ved vi hverken ud eller ind. Måske har vi gjort hende uret.” Hans blik blev atter draget mod den unge døde pige, som om han ikke kunne se andre steder hen. “Brystsyg? Hvorfor tror De det?”

“Der er størknet blod i næsehulen og i mundhulen,” sagde min far. Og så kom der pludselig et ordløst udbrud fra ham.

“Hvad er der?” spurgte præsten nervøst.

Men min far havde ikke tid til at svare. Han greb en pipette fra sin taske og bøjede sig igen hastigt ind over den unge piges ansigt.

“Hvad er det De foretager Dem?” spurgte præsten oprørt og tog et skridt nærmere. “Intet usømmeligt, lovede De. Intet der er uværdigt for den døde!”

“Det er ikke uværdigt,” bed min far ham af. “Men bydende nødvendigt. Flyt Dem, De skygger for lyset!”

Min far sagde senere at det måske alligevel var godt at familien havde insisteret på at der skulle være en præst til stede ved undersøgelsen, for det var et Guds mirakel at han så dem i den dårlige belysning, og endnu mere utroligt at det lykkedes ham at fange hele to i pipettens glasrør.

“Hvad? Hvad?” spurgte Kommissæren. “Hvad er det De har fundet?”

Min far rystede på hovedet.

“Jeg ved det ikke. Jeg har aldrig set sådan nogle før. Men det ligner en slags mider.”

“Mider?”

“Ja.” Han holdt pipetten frem mod Kommissæren. “Kan De se? Den ene bevæger sig endnu.”

Præsten gjorde en abrupt synkebevægelse og holdt hånden med bønnebogen op for munden.

“Men jeg synes De sagde hun ikke havde været død så længe?” sagde Kommissæren.

“Det har hun heller ikke,” sagde min far langsomt og holdt igen glasset op mod gaslampens lys for bedre at kunne betragte de millimeterstore hvidlige dyr han havde fanget. “Det her kan ikke være ådselsparasitter. Jeg tror de levede i hende mens *hun* levede, og forlader hende nu hvor hun er død.”

JEG KAN SELV FØLGELIG ikke vide at alt gik nøjagtig sådan til. Jeg var der ikke. Min far var yderst tilbageholdende med at lade mig assistere når han undersøgte de døde. Det var ikke godt for mit rygte og min fremtid, sagde han, hvormed han mente mine muligheder for ægteskab. Normalt var min far en fremskridtets mand, optaget af de nyeste ideer og den seneste teknik. Men lige på det punkt var han ufatteligt gammeldags.

“Det er galt nok at jeg foretager mig den slags,” havde han sagt da jeg forsøgte at overtale ham. “Hvis det blev almindeligt kendt at jeg lod min datter assistere ... nej, Maddie, det er udelukket. Ude-lukket!”

“Jeg troede ellers at man ikke skulle lade sig bremse af andre menneskers indskrænkede horisont,” sagde jeg. Det var hans tilbagevendende argument når folk kaldte ham Kadaverdoktor eller beskyldte ham for at være ligskænder. Nogle af hans levende patienter, især de mere velstående, havde forladt ham fordi de ikke kunne lide at hans hænder også havde rørt ved de døde. Men hver gang der kom bud fra Kommissæren, tog han alligevel af sted.

“De døde kan ikke længere tale selv,” plejede han at sige. “Det er nødvendigt at nogen hjælper dem med at fortælle deres historie.”

Men denne “nogen” skulle åbenbart ikke være mig.

“Denne diskussion er afsluttet,” sagde han. Og så måtte jeg pænt vente derhjemme til han og Kommissæren kom tilbage fra Sankt Bernardine ud på de små timer.

Vi boede i Karmelitergade, omme bag det gamle kloster og ikke så langt fra Sankt Bernardine-hospitalet, hvor min far ofte arbejdede. Det var ikke noget stort hus, faktisk gadens absolut smalleste, men fra førstesalen kunne man gå ud i den gårdhave min mor for mange år siden havde anlagt oven på det gamle køkken. Fordi den lå så højt, fik den rigeligt med sol om sommeren, på trods af de noget mere himmelstormende bygninger der omgav os. Lige nu stod alle buskene med høje hvide pudderparykker af sne, og det lille bassin i midten var så bundfrosset at jeg var bange for at alle guldfiskene var døde. Mine tæer var godt på vej til at gøre dem selskab, og jeg vrikkede med dem inde i knapstøvlerne for at få lidt liv i dem igen, men jeg gik ikke ind, for hvis jeg gjorde det, ville de to mænd inde i salonen holde op med at tale om Cécile Montaine, og så ville jeg ikke høre flere af de kliniske detaljer jeg netop har berettet om.

Nu fremstår jeg måske lige så kold som sneen der dækkede hendes lig, men misforstå mig ikke. Jeg havde bestemt al mulig medfølelse med hendes familie, og jeg kunne sagtens få tårer i øjnene ved tanken om hvor tidligt og uforklarligt hun havde måttet forlade dette liv. Hun var tre år yngre end mig, og den tanke der ofte griber de levende når de møder døden – *det kunne have været mig* – var mere nærliggende end ellers.

Men følelserne havde ikke nogen plads her. Trods min fars modstand var det min plan en dag at følge i hans fodspor, og det betød at jeg måtte lære hvad jeg kunne *hvor* jeg kunne, også her i gårdhaven med døren ind til stuen på klem.

“Jeg må undersøge de mider i morgen, i dagslys,” sagde Papa. “Det er håbløst at forsøge at artsbestemme dem nu. Det er ikke engang sikkert at de har noget med dødsårsagen at gøre, men de kom trods alt fra næseborene, og mit bedste gæt er at hun døde på grund af respiratorisk svigt.”

“Hun holdt op med at trække vejret?” brummede Kommis-særen. “Er det ikke sådan vi alle sammen dør?”

“De fleste af os er så heldige at dø før vi holder op med at trække vejret, Hr. Kommissær. Ikke omvendt. Og det ved De udmærket godt.”

Kommissæren sukkede og strakte sine kraftige runde ben.

“Familien vil gerne have begravelsen overstået. Og jeg vil til gengæld gerne have en dødsårsag inden de får lov at lægge hende i graven.”

“I morgen. Måske. Hvis bare jeg kunne få lov at se på hendes lunger ...”

“Det er desværre udelukket, kære ven. Hendes far vil ikke tillade det. Og jeg kan ikke vride armen om på ham med loven i hånd, især ikke eftersom alt foreløbig tyder på en naturlig, omend besynderlig død.”

“Det er så bagstræberisk og ulogisk!” udbrød min far. “Tænk hvor meget mere vi kunne lære, hvor mange sygdomme vi kunne helbrede, og hvor mange liv vi kunne redde, hvis blot alle lig blev kyndigt obduceret og undersøgt. Eller i hvert fald alle *interessante* lig.”

Kommissæren stillede sit cognacglas fra sig og rejste sig.

“Det er muligt. Men hvordan ville De have det hvis det var Deres egen søde Madeleine der lå dér?”

Min far gjorde en afværgende bevægelse med hånden.

“Det er det jo ikke.”

“Men hvis det var?”

Min far havde også rejst sig. Han var et halvt hoved højere end Kommissæren, men ranglet og tynd i den slidte overfrakke han endnu ikke havde taget af.

“Såfremt der var en kyndig liglæge og videnskabsmand til rådighed,” sagde han værdigt, “så ville jeg tillade det.”

Og så gav de hinanden hånden til farvel.

De fleste unge kvinder var formodentlig styrtet skrigende bort hvis de havde hørt deres far erklære at han i påkommende tilfælde var villig til at lade en fremmed mand sprætte dem op med henblik på en nærmere videnskabelig undersøgelse. Men

jeg er ikke som de fleste. Jeg mærkede i stedet en lille varm glød af stolthed midt i kulden.

I Sankt Bernardines kapel lå Cécile Montaine stille og død på sin bære, og Fader Abigore vågede over hende. Han havde dæmpet gaslysene og tændt messelys i stedet, og lå nu på knæ ved siden af den døde unge pige og bad. I den dæmpede belysning så han ikke at flere små bleghvide mider krøb frem af hendes næsebor og mund, hen over det hvide klæde der dækkede hende, og frem mod bønnebogen, som han holdt i sine foldede hænder. Det var koldt den nat, og det var heldigt, for i kulden kunne miderne ikke overleve længe, og de fleste døde hurtigt.

Men ikke alle.

“KLART EN ARAKNID KROPSFORM,” dikterede min far, “med otte i forhold til kropsstørrelsen veludviklede ben. Benene er ledede, med otte led, og har markante kløer. Munddelene er små, igen relativt til størrelsen på krop og hoved. Bagkroppen virker fleksibel, som hos flåter, hvilket antyder en parasitisk eventuelt blodsugende levevis, men der er ikke noget kitinøst rygskjold, hvorfor jeg postulerer at eksemplaret kan artsbestemmes som henhørende til de bløde mider ...”

Han afbrød udredningen og rettede sig op. Der var en målrettet frustration i hans bevægelser.

“Jeg ved ikke nok om parasitologi,” sagde han. “Maddie, vil du tegne den? Så kan vi bedre konsultere en ekspert – hvis vi kan finde en.”

“Selvfølgelig, Papa.”

Jeg trak min høje skammel hen til mikroskopet. For mig var det uhørt mere opslugende at registrere bakterielle livsformer og sygdomsfremkaldende parasitter end at gengive de blomsterarrangementer og natur morte-opstillinger som Madame Aubrys Akademi for Unge Piger i sin tid havde ment var passende motiver for borgerskabets døtre. Timerne i akvarel og kunstforståelse havde imidlertid givet mig en vis basal kompetence med blyant, pen og pensel – en af de få af akademiets lektioner jeg havde haft nytte af i det virkelige liv.

Mens jeg sad der i sollyset fra de høje vinduer og tegnede kindbakker og skællede ben med nøje opmålt akkuratess – målestok 1:100, da dyret målte knap 2,4 millimeter – talte min far og Kommissæren sammen over en kop kaffe Papa havde lavet ved hjælp af bunsenbrænderen. Det var i husets gamle

køkken min far i sin tid indrettede sit laboratorium, og vi havde aldrig fået bygget et nyt. Det forenklede husførelsen en del, hvilket jeg var taknemmelig for. Madame Vogler kom nogle dage om ugen og tog sig af vask og rengøring, og hendes datter Elise hjalp til med resten – tog imod gæster, når ellers der kom nogen, tændte op, luftede ud, løb ærinder for os og foretog de få daglige indkøb vi havde behov for. Derudover spiste vi som regel hos Chez Louis, der lå lige rundt om hjørnet.

“Mademoiselle Montaine forsvandt den tredje februar,” sagde Kommissæren. “Og eftersom Emile Oblonski forsvandt samtidigt, antog man at de to unge var flygtet sammen. Hvilket naturligvis også kan være tilfældet, men Céciles skæbne sætter den unge mands fravær i et noget andet lys.”

“Antyder De at han på en eller anden måde har forvoldt den unge dames død?”

“Jeg antyder ikke noget. Især ikke så længe jeg ikke har en dødsårsag.”

Min far målte Kommissæren med blikket.

“Jeg har end ikke fået lov at undersøge hendes utildækkede legeme,” sagde han. “Hvordan vil De så have jeg skal kunne udtale mig på et bare nogenlunde videnskabeligt grundlag?”

Kommissæren rettede blikket mod loftet som om han ved at aflæse dets forskellige afskallinger og sodspor kunne finde et svar på sit dilemma. Til sidst sagde han:

“En halv time. Absolut ikke mere. Ingen synlige spor af undersøgelsen efterfølgende, og tag Madeleine med Dem, så vi i det mindste kan siges at have tænkt en smule på anstændigheden hvis det alligevel bliver opdaget.”

Jal tænkte jeg triumferende. Nu kan han ikke blive ved med at nægte.

Min fars ene ringfinger trommede let mod bordpladen med en lille metronom-agtig lyd. Det var et ubeslutsomhedstegn, men denne gang vidste jeg på forhånd hvad udfaldet af hans overvejelser ville blive.

“Maddie? Vil du gøre os den tjeneste?”

“Naturligvis, Papa.”

Det døde legeme er præcis det – dødt. Alle livsprocesser er ophørt, blodet skilles i sine grundelementer, huden blåner og gustnes, alle sekreter tørrer ind. Og alligevel har kroppen en tid endnu en identitet. Det er et menneske, ikke blot en midlertidig samling af væv, knogler og nedbrudte organer. Cécile var stadig genkendeligt Cécile, og at klæde den døde krop af var en mærkelig og intim handling der greb forstyrrende ind i den objektivt observerende ligevægt jeg prøvede på at opretholde.

Chemisens silkestof var blødt og glat, undtagen under armene og på ryggen, hvor indtørret sved havde skabt stive saltrandede skjolder. Jeg foldede den og de tilsmudsede mamelukker sammen og lagde dem til side, for når undersøgelsen var forbi, måtte jeg klæde hende på igen for at imødekomme Kommissærens andet krav – at der efterfølgende ikke måtte være synlige tegn på at den havde fundet sted.

Vi lægger ikke de døde nøgne i graven. Vi klæder dem på, selv om de næppe længere har et behov derfor. Det forekommer os at være en pligt vi har, det sidste vi kan give dem med, selv om vi ved at klæderne blot rådner sammen med kroppen.

Cécile var nøgen nu.

Alligevel så hun ikke hverken blottet eller skændet ud i mine øjne. Der var en symmetri, en fuldkommenhed over hende, selv i døden, der gjorde at hun ikke så ud som om hun manglede noget. Undtagen liv. Det fravær ramte mig pludselig brat, så dybt at et lille ordløst udbrud undslap mine læber.

“Hvad er der?” spurgte min far. Han stod sammen med Kommissæren lige uden for den halvt åbne dør og ventede på at blive kaldt ind når jeg var færdig med afklædningen.

“Ikke noget,” sagde jeg. Og så fik jeg alligevel øje på noget der skæmmede kroppens symmetri. “Det vil sige ... hun har nogle mærker. Nogle ar.”

“Maddie, det er ikke meningen du skal undersøge hende. Blot klæde hende af.”

“Ja, Papa. Det har jeg gjort nu.”

De to mænd kom ind. Jeg tog min notesbog og begyndte at notere mens min far omhyggeligt og systematisk beskrev Cécile Montaines lig. Alder og køn, anslået højde, anslået vægt, ernæringstilstand (generelt god men med tegn på nylig afmagring), hårfarve, øjenfarve og så videre. Først derefter kom turen til de ar jeg havde set.

“Halvmåneformede symmetrisk modstillede ar og mærker, nogle ganske svage og af ældre dato, andre friske og kun nyligt helede. Omkring en snes i alt, primært forekommende i brystregionen, på maven og på lårenes inderside.”

“Det er bidsår, er det ikke?” spurgte Kommissæren.

“Jo,” sagde min far. “Nogle har været ganske dybe, andre mere overfladiske.”

“Er det et dyr?”

Min far rystede på hovedet.

“Jeg tror det ikke. En hund, for eksempel, ville efterlade langt mere aflange mærker, med dybere afsætninger efter hjørnetænderne. Jeg tror det er menneskebid.”

Kommissæren var ikke en mand hvis ansigt var sjælens spejl. Men han hævdede alligevel et enkelt øjenbryn.

“De siger altså at hun er blevet bidt, gentagne gange og over et længere tidsrum, af et menneske?”

“Ja. Det må jeg konkludere.”

“Har det noget med dødsårsagen at gøre?”

“Ikke direkte. Læsionerne er alle helet. Men menneskebid kan naturligvis overføre infektioner lige så vel som dyrebid kan det, så en indirekte sammenhæng kan ikke ganske afvises.”

Jeg stod og så på arrene. Nogle var blege hvide linjer, andre blålige og brunlige nu. Bryst, mave, lår. Ikke arme, skuldre eller hals. Kun steder der normalt var skjult af klæderne. Der var en foruroligende intimitet og beregning over skaderne.

“Er det noget der er foregået frivilligt, eller ...?” Kommissæren lod resten af spørgsmålet hænge i luften.

“Det er svært at afgøre. Men jeg kan sige så meget – smerten har ikke været ubetydelig.”

Arrene løste på ingen måde gåden om Céciles død. De rejste blot flere spørgsmål. Men mens jeg klædte hendes lig på igen, ikke uden vanskeligheder på grund af den endnu ikke helt aftagne dødsstivhed, blev min far alligevel nødt til at udfærdige en dødsattest hvoraf det fremgik at døden var naturlig. Cécile Montaine var blevet syg. Hun var død af sin sygdom. Og dermed var sagen officielt afsluttet.

DEN DAG CÉCILE MONTAINE skulle begravnes, satte tøvejret ind. Tung grå sne gled i klatter ned ad grenene på elmetræerne langs muren ud mod Håbets Allé, og stierne var en sæbevælling af sjap og smeltevand og gammel mørk is. Det var ikke kun på skrømt at damerne støttede sig til selskabets herrer – knapstøvler, selv med fornuftig hæl, var ikke velegnet fodtøj under disse omstændigheder. Himlen var tung som bly, og byger af silende kold regn drev hen over kirkegården med jævne mellemrum.

“... og af jord skal du igen opstå,” forsøgte Fader Abigore sig, men det klang hult når man så ned i det regnfyldte hul Céciles kiste netop var blevet sænket ned i. Han nøs voldsomt og måtte pudse næse i et stort hvidt lommetørklæde med sørgerand før han kunne gå videre.

Madame Montaines gråd kom i stød, som fødselskramperne hos et dyr, og hun ænsede tilsyneladende ikke sin søns spage forsøg på at trøste. Hvert hulk satte en kædereaktion i gang rundt om graven, særligt hos de fire sortklædte veninder fra Céciles klosteskole. Den kraftigste af dem, en bleg lyshåret pige hvis sorte kåbe tydeligvis oprindelig var syet til en anden og lidt slankere figur, græd skingert med en kant af hysteri. En af de ledsagende lærerinder lagde en hånd på pigebarnets skulder, men det blev det kun værre af.

Lidt nærmere graven stod Céciles syvårige lillesøster og stirrede lige ud i luften, med blanke skræmte øjne og halvt åben mund, og den buket hun var sat til at holde, hang ned langs siden som en suppevisk. Ingen lod til at ænse hendes chokerede stilhed, endsig berolige eller trøste hende, så optagede var de enten af egen sorg eller af moderens mere højlydte klage.

Min far, Kommissæren og jeg havde taget opstilling et stykke fra følget, en afstand som skulle markere respekt for de efterladedes følelser, men som jeg frygtede blot kom til at fremstå som distance. Da jordpåkastelsen var ovre, kom Adrian Montaine, Céciles far, hen til os. Regnen dryppede fra skyggen på hans sorte chapeau og fik pelskraven på hans lange frakke til at ligne et druknet dyr. Hans grånende kindskæg faldt ind omkring den brede kæbe, tynget af væde, og selv i hans øjenbryn sad dråber af iskold regn.

“Mine Herrer,” sagde han og nikkede kort, “Frøken.”

Og så kom han ikke videre. Hele hans krop hældede fremover i en søgen efter svar, men han kunne ikke formulere spørgsmålet.

“Kondolerer,” sagde Kommissæren formelt og gav hånd. “Det gør mig ondt.”

Min far mumlede en tilsvarende beklagelse. Jeg ved han mente det, men på så ond en dag lød det lige så hult som præstens prædiken om opstandelsen. Død var død, tænkte jeg. Céciles krop var i færd med at forvandle sig til visse grundelementer. Fysiske processer foregik i den, men det var ikke livsprocesser længere. Kisten forekom mig pludselig at være et misforstået skjold, en barriere der blot forhindrede safterne i at sive væk, og forlængede det tidsrum der gik, før knoglerne kunne få lov at hvile rene og rolige i den muldede jord.

Jeg kunne til nød tro på at Cécile var hos Gud. Men at hendes krop en dag skulle stå op af graven, levende og evigt hel – det var mere end min fornuft ville lade mig acceptere.

Céciles far så heller ikke ud som om han havde fundet nogen trøst i ritualet. Hans øjne var ophovnede, og furerne i hans ansigt dybe som sår.

“Jeg ...” begyndte han snublende. Og så greb han pludselig fat i min fars arm, ikke Kommissærens. “Jeg må vide ... hvorfor.”

Min far rømmede sig.

“Så vidt vi har været i stand til at fastslå, døde Deres datter

af respiratorisk svigt. Altså et sammenbrud af åndedrætsfunktionen.”

Monsieur Montaine rystede på hovedet – ikke så meget i benægtelse, men mere fordi svaret var så himmelråbende utilstrækkeligt.

“Hun var rask,” sagde han. “Så forsvandt hun. Og da hun kom tilbage til os, var hun død. Giv mig svar på hvordan det kunne ske, Doktor Karno. Giv mig svar på *det!*”

Fader Abigore havde taget afsked med de øvrige pårørende. Madame Montaine blev hjulpet bort, støttet af sin søn og en onkel. De fire skoleveninder forlod også kirkegården i samlet trop, ledsaget af de to lærerinder. Gennem gitterhegnet kunne jeg skimte det køretøj der ventede på dem, en sort jagtvogn med hastigt opslået kaleche og en bredskuldret mand på kuskesædet.

Nu kom præsten hen til os, stadig med lommelærklædet knuget i den ene hånd og bønnebogen i den anden.

“Adrian,” sagde han. “Du må tage hjem nu. Din hustru har brug for din støtte, og din søn med.”

“Jeg kan ikke forlade hende,” sagde Adrian Montaine. “Ikke endnu, Fader.”

“Det skal du,” sagde Abigore med en brat og skarp myndighed i stemmen. “Nu går du hjem og tager dig af dit liv og dine kære. I sikker forvisning om at Cécile er i Herrens varetægt nu.”

Céciles far stod med åben mund og åndede tungt i nogle øjeblikke. Hans blik flakkede fra min far til præsten og tilbage igen. Så snurrede han pludselig rundt, i en skæv slingrende bevægelse som om han var syg eller beruset. Uden et ord til farvel gik han fra os, forbi graven og videre hen mod den låge som hans levende familie var forsvundet igennem nogle minutter tidligere.

“Den arme mand,” sagde præsten. “Han stod her hele eftermiddagen i går og så dem grave graven. Det var som om han var nødt til at overvåge at de gjorde det godt nok. Unge Adrian Junior fortalte at han ikke har været hjemme for at sove, blot for at skifte klæder.”

Også Abigore så mærket ud. Hans øjne var rødsprængte og posede og løb øjensynligt i vand af sig selv. Han duppede dem med lommetørklædet, snøftede ind, og kom igen til at nyse.

“Undskyld,” sagde han automatisk. “Jeg er bange for at jeg er ved at blive forkølet. Det er også det hæslege vejr. Lad os gå ind. Må jeg byde Dem på en kop te?”

“Ellers tak. Vi må hellere se at komme hjem,” sagde min far. “Vi ville blot vise vores deltagelse.”

“Naturligvis. Nå, måske en anden gang?” Han løftede bønnebogen til farvel og så en smule lettet ud under den høfligt gæstfri facade. Så gik han.

“Han er vist en udmærket præst,” sagde Kommissæren og så efter den foroverbøjede skikkelse der travede af sted i retning af præsteboligen, med en ikke ganske værdig hast.

“Han fik i hvert fald faderen til at gå hjem,” sagde Papa. “Stakkels mennesker. Og de får vel næppe en forklaring på hvorfor pigens forsvandt?”

“Ikke med vores hjælp, i hvert fald,” sagde Kommissæren. “Et naturligt dødsfald giver ikke anledning til videre undersøgelse.”

Min far rystede på hovedet. “Stakkels mennesker,” gentog han. “Men der er vel ikke mere vi kan gøre. Lad os komme hjem. Går De med, Hr. Kommissær?”

“Tak som byder.”

Idet vi vendte os for at gå, fik jeg øje på noget. Små mørke-røde blodstænk i den sammensunkne sne. De var allerede ved at miste dråbeformen og blive lysere og mere uldne i kanten efterhånden som de sivede ud mellem snekrystallerne.

“Se,” sagde jeg.

Min far kiggede ned på de røde pletter.

“Blod,” sagde han. “Hvor kom det fra?”

“Det må være enten Monsieur Montaine eller Fader Abigore,” sagde jeg. “Det er helt friskt.”

“Betyder det noget?” spurgte Kommissæren.

Min far rynkede brynene.

“Sandsynligvis ikke,” sagde han. “Det er jo i hvert fald ikke nogen betydelig *mængde*. En lille rift, måske?”

Henne ved Céciles grav var graveren og hans medhjælper i gang med at fylde hullet. Spadernes hvislen og den våde hule lyd af sne og jord mod kistelåget forfulgte os hele vejen ud på alleen.